

Arrest

nr. 299 447 van 2 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS loco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 mei 2022 België binnen in het bezit van een paspoort en verzoekt op 20 mei 2022 om internationale bescherming. Op 30 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is thans de bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) G(...), G(...) A(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 16 september 1991 in Neiva, departement Huila, Colombia. Uw vader verliet het huis toen 13-14 jaar was, en sindsdien spreekt u hem een paar keer per jaar. U woonde uw hele leven in Neiva, behalve toen u in 2015 gedurende een jaar in Bogota woonde en u in 2017 zes maanden in Buga woondeverbleef.

Reeds in uw jeugd werd u zich ervan bewust dat u zich aangetrokken voelt tot jongens, en op zeventien- of achttienjarige leeftijd was u meer open over uw geaardheid. Uw broer zag u op uw 17-18 jaar een gay bar binnenwandelen. Hij vertelde hierover thuis en er ontstond toen u een discussie, waarbij uw moeder en de rest van uw familieleden ook te weten kwamen dat u homo bent. Uw moeder wou u beschermen om te voorkomen dat het tot agressie ging komen met een van uw broers, en u ging alleen gaan wonen. Zij ondersteunde u hierbij financieel en betaalde voor uw studies aan de gezondheidsschool van San Pedro Claver, waar u in 2012 als hulpverpleger afstudeerde. Tot u werk vond, werd u door uw moeder financieel ondersteund.

In 2015 werkte u in Bogota in een school, toen de directrice van de school te weten kwam dat u homoseksueel was. Ze waarschuwde de leerlingen voor u en wou uw loon verlagen. U nam uiteindelijk ontslag. Achteraf bleek dat zij slecht praatte over u tegen de leerlingen en hun ouders. U wou dat de directrice haar verontschuldiging zou aanbieden en duidelijk zou maken aan de ouders en de leerlingen van de school dat de beschuldigingen aan uw adres niet correct waren. U diende op 22 mei 2015 een klacht in bij de politie, maar de klacht werd gearhiveerd. U bleef nog enkele maanden in Bogota wonen omwille van uw huurcontract, en keerde nadien terug naar Neiva. U startte de zoektocht naar een appartement en naar werk. U sliep 's nachts bij uw moeder, en verbleef overdag bij uw broer. U werd steeds afgewezen tijdens sollicitatiegesprekken, volgens u omwille van uw geaardheid. U woonde nadien drie maanden alleen, tot u uiteindelijk na twee jaar zoeken werk vond. U werkte eerst als referent bij een bedrijf van ambulances en nadien werkte u gedurende drie jaar bij Medimas EPS.

In 2019 werd de diagnose van hiv bij u vastgesteld.

In januari 2022 nam u ontslag op het werk en in februari nam u de beslissing om Colombia te verlaten wegens de steeds erger wordende veiligheidssituatie voor homoseksuelen in uw regio en omdat u geen ander werk kon vinden. In maart kocht u uw vliegtickets. Voor uw vertrek uit Colombia verbleef u gedurende vijftien dagen bij uw moeder in Fusa Gasuga, dicht bij Bogota. Ook zag u uw vader nog twee dagen voor uw vertrek uit het land. Op 16 mei 2022 verliet u Colombia en via Ecuador en Madrid, Spanje, reisde u tot in België. Op 20 mei 2022 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de algemene homofobie die in het land heerst, alsook dat u zich er niet vrij als homoseksueel zal kunnen uitdrukken. Ook haalt u aan dat u geen werk kon vinden wegens uw seksuele geaardheid. Tot slot haalt u aan dat u in Colombia geen consistente behandeling kon verkrijgen voor hiv.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw militaire kaart, uw diploma's en certificaten in Colombia, medische documenten, een kopie van de aanklacht (dd. 22 mei 2015), uw aangifte bij de politie in België na een poging tot diefstal (dd. 19 mei 2022) en enkele nieuwsberichten over de veiligheidssituatie voor homoseksuelen in Colombia, samen met een nieuwsbericht over de dood van een vriend in Neiva (dd. 23 april 2022). Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog een kopie van uw vliegtickets door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een dergelijke vrees aanwezig is, dit om onderstaande redenen:

U geeft aan dat u in Colombia vreest voor uw leven omwille van homofobie in het werkmilieu, en wegens onveiligheid voor homoseksuelen in Colombia. Gevraagd welke problemen u ervaarde in de laatste jaren voor uw vertrek uit Colombia, haalt u aan dat er over u gesproken werd in uw werkmilieu (CGVS, p.14). U geeft ook aan dat u in uw wijk werd nageroepen omdat u homo bent (CGVS, p.12 en 15). Dergelijke spot, discriminerende bejegening en acties zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Bovendien bleef u steeds wonen in de stad Neiva, en ook toen u terugkeerde uit Bogota en uit Buga nadat u daar enkele maanden verbleven had, besloot u zich terug in Neiva te vestigen (CGVS, p.3 en 14). Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen. Wat betreft de dood van een van uw vrienden, genaamd I(...) (zie het artikel dd. 23 april 2022), dient opgemerkt te worden dat u slechts vermoedt dat hij wegens zijn geaardheid om het leven werd gebracht (CGVS, p.9 en 15-16). Bovendien verklaarde de politie nog volgens u dat zijn dood een passionele moord kon zijn of gelinkt kon zijn aan een diefstal (CGVS, p.16). In het desbetreffende nieuwsbericht staat dan ook te lezen dat de moord nog onderzocht wordt (zie vertaling).

Wat betreft de discriminatie op vlak van werk in Colombia verklaart u dat u in Colombia geen werk kon vinden en dat u, toen u in 2015 van Bogota naar Neiva terugkeerde, gedurende twee jaar werkloos was (CGVS, p.14). U verklaart dat u tijdens sollicitatieprocedures voelde dat u steeds afgewezen werd wegens uw seksuele geaardheid (CGVS, p.5, 13 en 15). Uiteindelijk vond u wel werk, steeds nadat een kennis u kon aanbevelen (CGVS, p.13). Dat u geen werk kon vinden omwille van uw seksuele geaardheid blijkt in wezen slechts hypothetisch giswerk van uwentwege en kan dan ook geenszins beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan nog worden aangestipt dat u vooraleer u bij Medimas EPS aan de slag ging nog bij een bedrijf van ambulances als referent gewerkt heeft; u verklaarde dat u daar wel commentaren te horen kreeg omdat u homo bent, maar u werkte alleen in een kantoor, veranderde uiteindelijk van werk en ging bij Medimas EPS aan de slag (CGVS, p.13). Ook toen u in 2015 met uw werk in een school stopte vond u snel een nieuwe job in een bedrijf van een telefoonoperator, om de periode te overbruggen tot uw huurovereenkomst afliep (CGVS, p.13).

Verder haalt u aan ook discriminatie te hebben ondervonden bij Medimas EPS, uw laatste werkgever in Colombia (CGVS, p.13). Op zich kan worden aangenomen dat u daar op enigerlei wijze te kampen kreeg met opmerkingen omwille van uw geaardheid. Echter houdt een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om te leiden tot een dergelijke vervolging, moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast. Dit is bij u niet het geval. U verklaart hierbij nooit klacht te hebben ingediend of erover gesproken te hebben, omdat werken voor u noodzakelijk was (CGVS, p.13). U verklaart dat u op een andere dienst wou werken, maar dat was niet wegens homofobe commentaren, maar omdat u niet rechtstreeks in contact wou staan met hiv-patiënten (CGVS, p.14). Dat u gedurende drie jaar bleef werken bij Medimas EPS relativeert toch enigszins de ernst van de discriminatie waarnaar u verwijst.

Dient voorts opgemerkt te worden dat de situatie waarbij de schooldirectrice van de school in Bogota, waar u in 2015 werkzaam was, uw loon wou verlagen nadat ze te weten kwam dat u homoseksueel was en hierover slecht praatte met de leerlingen en hun ouders (CGVS, p.10), doch het gaat in deze om een incident uit het verleden waarbij nergens uit uw verklaringen blijkt dat u op professioneel vlak verdere problemen heeft ondervonden met deze persoon na deze gebeurtenissen (CGVS, p.3 en 13). Verder dient opgemerkt te worden dat u inzake dit incident op 22 mei 2015 een klacht indiende bij de politie in Bogota (CGVS, p.10 en 12-13). Dit document is een kopie van de aangifte van de feiten op desbetreffende dag, en verwijst naar het incident dat u meemaakte. Echter wordt hier niet getwijfeld aan wat u toen meemaakte. U geeft aan dat de politie niks deed na uw aangifte, en dat ze uw klacht hebben gearhiveerd omdat het geen 'sterke zaak' was om iets mee te doen (CGVS, p.10 en 12-13). Echter blijkt uit uw relaas ook niet dat u verdere stappen tegen deze directrice heeft ondernomen, of andere wegen heeft bewandeld om haar gedrag aan de kaak te stellen.

Voorts moet worden opgemerkt dat verschillende elementen uit uw verklaringen erop wijzen dat u in Colombia een normaal leven hebt kunnen uitbouwen en dit ook het geval moet zijn bij terugkeer.

Naast het gegeven dat u er aldus verschillende jobs hebt uitgevoerd, hebt u ook in 2012 uw studies aan de gezondheidsschool van San Pedro Claver als hulpverpleger afgerond (CGVS p.4). U was zo goed als uw hele leven in Colombia in Neiva gevestigd, zowel alleen als bij familieleden die u onderdak verleenden of samenwonend met een bevriend koppel (CGVS p.13). Wat betreft uw familie in Colombia, dient te worden vastgesteld dat zij u steeds onderdak en hulp boden (CGVS, p.6, 8 en 13). Zo geeft u aan dat u uit huis moest nadat uw gezinsleden te weten kwamen dat u homo bent, omdat uw moeder wou voorkomen dat het tot een conflict zou komen met een van uw broers (CGVS, p.7). Dient hierbij opgemerkt te worden dat uw moeder u hierbij financieel ondersteunde (CGVS, p.7 en 13), en uw studies als hulpverpleger bekostigde (CGVS, p.7). Ook toen u na terugkeer uit Bogota geen werk vond en geen onderdak had, kon u bij uw moeder en een van uw broers terecht (CGVS, p.13). U geeft aan niet veel contact te hebben met uw vader nadat hij uit huis vertrok toen u 13-14 jaar was, al verklaart u nog uw vader te hebben gezien twee dagen voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.6). Ook sinds u in België bent, hebt u nog contact met uw moeder, broer, schoonzus, neef en ook af en toe met uw vader (CGVS, p.7). In ieder geval lijkt het erop dat u in het geval van een terugkeer ook op een familiaal netwerk kunt rekenen.

U beschikt in Colombia bovendien over een kring van vrienden, waaronder personen die eveneens tot de LGBTI-gemeenschap horen of de collega's met wie u samenwoonde (CGVS, p.8). De meeste leden van uw vriendenkring waren op de hoogte van uw homoseksualiteit, en u geeft hierbij aan dat u als homo meestal mensen opzoekt die ook homo zijn en u zich dan niet gediscrimineerd of veroordeeld voelt

(CGVS, p.8). Een van uw vrienden is ook op de hoogte van uw reden voor vertrek uit Colombia en uw asielaanvraag hier in België (CGVS, p.7). Ook speelde u gedurende enige tijd in een gay volleybal groep genaamd Jumper (CGVS, p.6, 11 en 15), en zat u in een WhatsApp-groep met andere leden van de LGBTI-gemeenschap om in de pandemie met elkaar in contact te blijven (CGVS, p.11 en 16). U had bovendien relaties met mannen in uw land van herkomst, die u telkens in een bar leerde kennen, waaronder een serieuze relatie die drie tot vier jaar duurde (CGVS, p.8). Uit dit alles kan worden geconcludeerd dat u ginds uw geaardheid en seksualiteit toch in zekere mate vrij kon beleven, relaties met mannen kon hebben en kon omgaan met andere leden van de LGBTI-gemeenschap.

Verder verklaart u dat u worstelt met mentale en psychologische problemen. Zo verklaart u dat u in een depressie belandde nadat u in 2015 terugkeerde naar Neiva na uw tijd in Bogota, omdat u bang was om u zich op straat uit te drukken en omdat u zich alleen voelde (CGVS, p.10). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u achteraf werk hebt vastgekregen, een appartement hebt gevonden en dat u de draad van het leven terug heeft opgepikt (CGVS, p.10-11 en 13). Voorts geeft u aan dat u in een kliniek werkte waar ook mensen met hiv werden behandeld, en u verklaart dat u zich psychologisch en mentaal slecht voelde bij het feit dat u deze mensen niet steeds kon helpen én bij het feit dat u ook hiv had (CGVS, p.5 en 13). Echter geeft u ook aan dat u hulp kreeg van psychologen en een nutritionist in de kliniek waar u behandeld werd, en verklaart u afspraken met een psycholoog te hebben gehad (CGVS, p.14). U kan daarbij bezwaarlijk voorhouden dat u niet voldoende hulp en steun kan verkrijgen in Colombia, en uit niets blijkt dat dit voor u in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou kunnen zijn.

Daarbij dient te worden aangehaald dat uit uw verklaringen, alsook uit het door u neergelegde paspoort, mag blijken dat u in de maand maart van 2021 nog Colombia verlaten heeft en naar Mexico reisde (CGVS, p.9). U verklaart dat u een vriend ging bezoeken in de toeristische zone van Puerto Banare en daar een kleine maand verbleef (CGVS, p.9). Hieruit kan niet anders dan besloten worden dat voorgaande gebeurtenissen, alsook de algemene homofobie waarnaar u verwees, geen hindernis voor u vormden om zich terug naar uw land te begeven.

U kan op geen enkele manier aannemelijk maken dat de door u geschetste problemen en uw psychologische toestand dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit laat het CGVS toe te concluderen dat de impact op uw persoon ten gevolge deze confrontatie eerder beperkt mag worden genoemd.

Verder kan worden toegevoegd dat u aangaf dat u in Colombia moeilijk behandeld zou kunnen worden voor hiv. U geeft aan dat u in uw land van herkomst toegang had tot behandeling voor hiv, maar dat u geen consistente behandeling kon verkrijgen (CGVS, p. 6). Hoe dan ook wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of eventuele medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De documenten dat u hierbij neerlegt in het kader van uw diagnose en behandeling tonen enkel aan dat u hiv heeft, wat hier niet wordt betwist.

Tot slot haalt u de onveiligheid aan bij de klinieken waar mensen met hiv behandeld worden (CGVS, p.11). U verwijst hierbij naar een WhatsApp-groep waarvan u lid was, waarin hiv-patiënten gewaarschuwd werden om voorzichtig te zijn aangezien enkele personen hierbij problemen hadden ondervonden (CGVS, p.16). Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat u gedurende drie jaar in een kliniek werkte waar ook mensen met hiv werden behandeld, en verklaart u geen problemen te hebben gekend toen u zich naar uw werk begaf (CGVS, p.5, 13 en 16).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u evenmin kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, louter omwille van uw homoseksualiteit een actuele en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het

geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. U legt volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw militaire kaart, uw diploma's en andere certificaten. Deze documenten worden niet betwist maar ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit, identiteit en studies – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De kopieën van uw vliegtickets bevestigen uw reisroute naar België, die evenmin ter discussie staat.

Wat betreft het proces-verbaal dat door de Antwerpse politie werd opgemaakt nadat u in België het slachtoffer werd van een poging tot diefstal (dd. 19 mei 2022) dient opgemerkt te worden dat gemeenrechtelijke feiten die zich in België hebben afgespeeld, in wezen niet relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de verscheidene krantenartikelen omtrent de situatie van LGBTQ in Colombia betreft, dient te worden gesteld dat deze louter een algemene situatie in uw land van herkomst beschrijven die u niet kan doortrekken naar een persoonlijke vrees wat u betreft (zie tevens supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 “en volgenden” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* een beoordelingsfout werd gemaakt.

Na de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te hebben samengevat, onderneemt verzoeker als volgt een poging om deze motieven te weerleggen:

“2. Verzoeker wenst eerst te benadrukken dat uit de COI Focus Colombia : Seksuele minderheden en transgenders de dato 16 februari 2023 blijkt dat het standpunt van het CGVS sterk genuanceerd dient te zijn en dat de situatie voor homoseksuelen in Colombia toch zeer problematisch blijkt te zijn.

Eenzijds bestaat er een legaal kader ter bescherming van de leden van de LGBT gemeenschap (pp. 1-10)

Anderzijds blijft de Colombiaanse maatschappij patriarchaal van aard met een macho-ideologie die zeer pregnant blijft en bestaat er intolerant sociale houding ten aanzien van homoseksualiteit waar seksuele

minderheden en transgenders nog steeds geconfronteerd worden met discriminatie, geweld en stigmatisering. (pp.15-16).

In het COI staat dan ook te lezen dat:

(...) (pp. 18-19)

Meer bepaald blijkt dat er sprake is van een toename aan geweld tegen seksuele minderheden en dat hoewel het aantal moorden en bedreigingen in het algemeen aan te dalen is de trend het tegenovergestelde voor de seksuele minderheden:

(...) (...) (p.19)

Er wordt daar ook aangekaart dat er binnen de LGBT gemeenschap homoseksuele mannen en transvrouwen meer gevisieerd worden door daden van geweld:

(...) (p.19)

Uit de COI blijkt verder dat de beschermingsmechanismen onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat er sprake is van een zeer hoge mate van straffeloosheid ten aanzien van geweldzaken. (p.11) De mensenrechtenonderzoeker binnen de ngo Colombia Diversa stelt dan ook in conclusie dat:

(...)

Geweld ten aanzien van seksuele minderheden wordt gepleegd door de Colombiaanse gemeenschap. (pp.18-20)

Ook de gewapende groeperingen in de regio waar zijn actief zijn plegen geweld tegen leden van de LGBT-gemeenschap. (pp. 23-25) Colombia Diversa verklaart in dat verband dat:

(...)

In het COI staat ook te lezen dat er sprake is van maatschappelijk geweld of van discriminatie ten aanzien van personen die lijden aan HIV/AIDS. In het onderzoek de dato 2015 heeft 78% van de personen met hiv of aids verklaard discriminatie te ondervinden. Meerdere onderzoeken maken geen meldingen van specifieke discriminatie van leden van LGBT- gemeenschap. In een verslag over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict is er sprake van systematische vervolging mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. (pp.29-30)

3. Daarnaast blijkt dat het CGVS de situatie in de regio van herkomst van verzoeker -de stad Neiva in het departement Huila- waar hij bijna heel zijn leven heeft doorgebracht, waar hij woonachtig was in de laatste jaren voor zijn vertrek en waar zijn familie momenteel verblijft niet in aanmerking heeft genomen en dit alhoewel het degelijk een impact kan hebben op het risico op vervolging.

Zo heeft de Defensorio del Pueblo recent een Alerta Temprana -een systeem voor vroegtijdige waarschuwing van de bevolking met betrekking tot risicosituaties en mogelijk effecten van het interne gewapende conflict- gepubliceerd voor twee gemeenten van Neiva¹ en omliggende regio's waar zowel een dissidente factie Segunda Marquetalia (ex-FARC)² alsmede het ELN aanwezig zijn en waaruit blijkt dat meerdere gemeenschappelijk leiders bedreigd werden en dat er een risico van schendingen van de mensenrechten van de burgerbevolking van die zone bestaat. De Ombudsman vermeldt dat twee scenario's mogelijk zijn, het ene gericht op een alliantie van de groepen die de controle over de verschillende gebieden zouden delen en het andere een scenario van confrontatie met, op dezelfde wijze, een risico van confrontatie met het leger. De ombudsman wijst er ook op dat de aanwezigheid van de gewapende groepen de bevolking van het stedelijk gebied van Neiva kan treffen:

(...)

Vertaling via Deepl :

Communiqué 97/ Neiva (Huila), 27 maart 2023 (@DefensoriaCol). "Dat de leiders respect eisen voor de gemeenschap, hun families en het grondgebied waar ze wonen, mag geen reden zijn voor illegale gewapende groepen om hen te bedreigen en te beschuldigen van steun aan een andere legale of illegale gewapende groep. Vanwege een situatie als deze, geven we een waarschuwing van imminentie voor de dorpen Vegalarga en Río Ceibas, in de oostelijke zone van Neiva, en de aangrenzende gebieden van de gemeenten Tello, Baraya, in Huila," zei de Ombudsman, Carlos Camargo Assis.

In de Early Warning of Imminence 010-2023, geeft het bureau van de Ombudsman aan dat er een situatie van dreigend gevaar is en waarschuwt voor aanvallen op het leven, de integriteit, de vrijheid en de veiligheid van de burgerbevolking, die de vorm kunnen aannemen van bedreigingen, ontheemding, moordaanslagen, gedwongen belastingen via afpersing of afpersing, en mogelijk, hoewel op afstand, confrontaties met de tussenkomst van de burgerbevolking.

(...)

"Het gaat niet alleen om directe gewelddadige acties, het is ook dringend noodzakelijk de gemeenschappen te beschermen die worden gestigmatiseerd en beschuldigd van samenwerking met of hulpverlening aan de Segunda Marquetalia en degenen die deze gewapende groepering van haar kant informanten en medewerkers van de veiligheidstroepen noemt en als paramilitairen bestempelt. De bovenvermelde situaties van stigmatisering en stigmatisering, evenals het gebrek aan een tijdige en adequate reactie van de staat op bedreigingen, afpersing en andere gewelddaden, hebben tot gevolg dat

veel mensen uit wantrouwen en angst vermijden om naar de verschillende autoriteiten te stappen om klachten of aangiften in te dienen", voegde Carlos Camargo Assis eraan toe.

Het Bureau van de Ombudsman waarschuwt dat, gezien de aanwezigheid van de dissidente factie Segunda Marquetalia en het ELN in de noordoostelijke regio van Huila, er actie moet worden ondernomen rekening houdend met het feit dat er twee mogelijke scenario's worden gecreëerd: het eerste is dat er een alliantie is en een functionele verdeling om de controle uit te oefenen over het grondgebied en de illegale winsten uit gedwongen heffingen. Het tweede scenario behelst een mogelijk geschil tussen de Segunda Marquetalia en het ELN over de controle op de afpersingen en de willekeurige bijdragen aan handelaren, vervoerders, landbouwers en de bevolking in het algemeen.

Er zouden ook confrontaties kunnen ontstaan tussen het leger en het ELN, aangezien dit laatste niet deelneemt aan het huidige staakt-het-vuren dat door de regering is afgekondigd. Er bestaat een risico van militaire confrontaties waarbij de burgerbevolking betrokken is.

Ten slotte wordt in de waarschuwing vermeld dat, gezien het risico waarvoor hier wordt gewaarschuwd, moet worden opgemerkt dat deze dynamiek van de aanwezigheid van gewapende groepen het stedelijk gebied van Neiva zou kunnen treffen vanwege de territoriale nabijheid en mogelijke belangen zoals de versterking van hun netwerken van collaborateurs en de totstandbrenging van illegale economieën door assimilatie van criminele groepen of anderen die de verkoop en distributie van illegale drugs controleren, alsmede afpersing en de heffing van willekeurige belastingen.

4. Het is niet betwist dat verzoeker al het slachtoffer is geweest van meerdere daden van discriminatie omwille van zijn seksuele geaardheid in Colombia. Naast die voortdurende discriminatie die hij moeilijk kan verdragen vreest verzoeker het slachtoffer te zijn van ergere daden van geweld in geval van terugkeer naar Colombia. Uit de COI Focus Colombia : Seksuele minderheden en transgenders de dato 16 februari 2023 blijkt dat de vrees van verzoeker niet ongegrond is. Zijn vrees is des te minder ongegrond dat eruit blijkt dat de aanwezigheid van gewapende groepen een negatief effect heeft op zowel leden van de LGBT-gemeenschap als mensen met HIV. Aangezien verzoeker homoseksueel en seropositief is loopt hij mogelijks (en afhankelijk van de evolutie van de situatie) een hoog risico op vervolging of mensenrechtenschendingen in de situatie heersende in zijn regio van herkomst, waar verschillende gewapende groepen momenteel aanwezig zijn. Op zijn minst moet de veiligheidssituatie in zijn regio en het impact van de aanwezigheid van verschillende gewapende groepen nader worden geanalyseerd alvorens te concluderen dat verzoeker geen internationale bescherming nodig heeft."

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Colombia onder verwijzing naar het rapport "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van UNHCR van augustus 2023 als nieuw element.

2.2.2. Op 31 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij onder verwijzing naar de COI Focus "Colombia. Seksuele minderheden en transgenders" van 16 februari 2023 (update) volhardt in haar standpunt dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat verzoeker in gebreke blijft een vrees voor vervolging vanwege zijn seksuele geaardheid *in concreto* aan te tonen.

2.2.3. Op 3 november 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar volgende actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, het departement Huila, waarvan hij de link naar de online vindplaatsen in voetnoot vermeldt:

- het rapport "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van UNHCR van augustus 2023;
- het rapport "Análisis de la situación de derechos humanos en Colombia del 1 de enero al 30 de junio de 2023" van OHCHR van augustus 2023;
- het rapport "Colombia – Evaluación de Necesidades (ERN) en la plata, Huila (27-07-2023)" van MIRE van 11 oktober 2023;
- het persbericht "Disidencias de las Farc estarían pidiendo a población en Huila expulsar al Ejército Nacional de ese territorio" van Infobae van 19 september 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en een individuele beoordeling van zijn vraag om internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk blijft, omdat (B) hij niet aantoonde dat er op dit ogenblik, wat hem betreft, louter omwille van zijn homoseksualiteit een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat, nu (i) de spot en discriminerende bejegening die hij de laatste jaren voor zijn vertrek uit Colombia zou hebben ervaren in zijn werkmilieu en in zijn wijk op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden en hij bovendien steeds bleef wonen in de stad Neiva, waar hij zich terug besloot te vestigen toen hij terugkeerde uit Bogotá en uit Buga nadat hij daar enkele maanden verbleven had, (ii) hij slechts vermoedt dat de moord op één van zijn vrienden, I. genaamd, te maken had met diens geaardheid, de politie volgens hem bovendien verklaarde dat zijn dood een passionele moord kon zijn of gelinkt kon zijn aan een diefstal en in het desbetreffende nieuwsbericht dan ook te lezen staat dat de moord nog onderzocht wordt, (iii) het in wezen slechts hypothetisch giswerk van zijnentwege blijkt dat hij geen werk kon vinden omwille van zijn seksuele geaardheid en dit dan ook geenszins beschouwd kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) op zich kan worden aangenomen dat hij bij zijn laatste werkgever in Colombia op enigerlei wijze te kampen kreeg met opmerkingen omwille van zijn geaardheid, doch niet blijkt dat deze problemen zodanig systematisch en overweldigend waren dat zijn basisrechten werden aangetast en het feit dat hij er gedurende drie jaar bleef werken toch enigszins de ernst van de door hem aangehaalde discriminatie relativeert, (v) de situatie waarbij de directrice van de school in Bogotá waar hij in 2015 werkzaam was zijn loon wou verlagen nadat ze te weten kwam dat hij homoseksueel was en hierover slecht praatte met de leerlingen en hun ouders een incident uit het verleden betreft en uit zijn relaas niet blijkt dat hij verdere stappen tegen deze directrice heeft ondernomen of andere wegen heeft bewandeld om haar gedrag aan de kaak te stellen nadat de klacht die hij op 22 mei 2015 inzake dit incident indiende bij de politie in Bogotá zonder gevolg werd gearhiveerd, (vi) verschillende elementen uit zijn verklaringen erop wijzen dat hij in Colombia een normaal leven heeft kunnen uitbouwen en dit ook het geval moet zijn bij terugkeer, met name het gegeven dat hij er verschillende jobs heeft uitgeoefend, er zijn studies als hulpverpleegkundige heeft afgerond en hij zo goed

als zijn hele leven in Colombia in Neiva gevestigd was, waar hij kon rekenen op de hulp van een familiaal netwerk, zijn geaardheid en seksualiteit toch in zekere mate vrij kon beleven, relaties met mannen kon hebben en kon omgaan met andere leden van de LGBTI-gemeenschap, (vii) hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij in Colombia niet voldoende hulp en steun kon verkrijgen om het hoofd te bieden aan de mentale en psychologische problemen waarmee hij verklaart te worstelen en uit niets blijkt dat dit voor hem in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou kunnen zijn, (viii) uit zijn verklaringen alsook het door hem neergelegde paspoort blijkt dat hij in maart 2021 nog Colombia verlaten heeft en naar Mexico reisde, waaruit niet anders kan worden besloten dan dat voorgaande gebeurtenissen, alsook de algemene homofobie waarnaar hij verwees, geen hindernis voor hem vormden om zich terug naar zijn land te begeven, (ix) hij op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat de door hem geschetste problemen en zijn psychologische toestand dermate systematische en ingrijpend waren dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt, (x) hij zich voor de beoordeling van de door hem aangehaalde medische problemen, met name hiv, dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de documenten die hij neerlegt met betrekking tot zijn diagnose en behandeling enkel aantonen dat hij hiv heeft, wat niet wordt betwist, en (xi) hij gedurende drie jaar in een kliniek werkte waar ook mensen met hiv werden behandeld en verklaart geen problemen te hebben gekend toen hij zich naar zijn werk begaf, omdat (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en omdat (D) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Colombia, de algemene homofobie aldaar te vrezen, alsook dat hij zich er niet vrij als homoseksuel zal kunnen uiten. Tevens haalt verzoeker aan dat hij in Colombia geen werk kon vinden wegens zijn homoseksuele geaardheid. Tot slot haalt verzoeker aan dat hij in Colombia geen consistente behandeling kon verkrijgen voor hiv.

De Raad is na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij omwille van de door hem aangehaalde motieven en elementen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koestert ten aanzien van zijn land van herkomst.

Uit hetgeen *supra* onder punt 2.3.2. is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid onder verwijzing naar de algemene situatie van homoseksuelen in Colombia, waarmee hij echter de terechte bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De adjunct-commissaris merkt in de bestreden beslissing terecht op dat uit de informatie waarnaar hij verwijst, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 17 december 2021 (update), niet blijkt dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo dient te worden gewezen op het bestaan in Colombia van een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten (COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 17 december 2021 (update), p. 6-10). Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen (*Ibid.*, p. 11-28). Er blijkt evenwel niet dat het geweld, de discriminatie en de intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Bovendien wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er wat dit betreft grote verschillen te bestaan tussen enerzijds de situatie in Bogotá of andere groten steden en anderzijds de situatie in de kleinere steden of op het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo Colombia Diversa een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen (*Ibid.*, p. 21-26, 28). Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19-pandemie, dient erop te worden gewezen dat volgens de ngo Colombia Diversa niet kan worden uitgesloten dat de toename van geweldsdelicten eveneens beïnvloed werd door een verbeterde of verhoogde rapportering van dergelijke misdrijven (*Ibid.*, p. 19). De Raad acht het verder relevant dat, niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, uit voormelde informatie blijkt dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden (*Ibid.* 15, 17, 28, 31).

De Raad stelt vast dat bovenstaande bevindingen en de daarop gebaseerde conclusie dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin stand houden in het licht van de recente landeninformatie die door de verwerende partij op 31 oktober 2023 middels een aanvullende nota werd bijgebracht, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 (update). Door in zijn verzoekschrift te wijzen op bepaalde passages uit deze COI Focus, die bovendien reeds werden opgenomen in de eerdere versie waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst, toont verzoeker niet aan dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden in voorgaande analyse, waarin geenszins miskend wordt dat de situatie van homoseksuelen in Colombia problematisch kan zijn, noch dat de gegevens waarop deze analyse gebaseerd is niet actueel of correct zouden zijn, laat staan dat verzoeker aantoont "*dat het standpunt van het CGVS sterk genuanceerd dient te zijn*".

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Aldus kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden in zijn oordeel dat een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk is. Te dezen zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op omstandige wijze en op goede gronden uiteen waarom verzoeker in gebreke blijft zijn voorgehouden persoonlijke vrees concreet aan te tonen. Deze pertinente en terechte motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat niet wordt betwist dat hij in Colombia al het slachtoffer is geweest van meerdere daden van

discriminatie omwille van zijn seksuele geaardheid en hij zijn vrees bij terugkeer herhaalt onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 16 februari 2023.

De Raad merkt verder op dat niet wordt betwist dat de aanwezigheid van gewapende groepen in bepaalde gebieden van Colombia een negatief effect heeft op zowel leden van de LGBT-gemeenschap als mensen met hiv aldaar. Uit de beschikbare landeninformatie, die door beide partijen wordt aangebracht, blijkt evenwel niet, en verzoeker toont evenmin aan, dat de situatie in zijn regio van herkomst, zijnde de stad Neiva gelegen in het departement Huila, van die aard is dat hij er bij terugkeer met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn seksuele geaardheid en/of zijn medische toestand.

De aanwezigheid van niet-statelijke gewapende groeperingen in bepaalde delen van verzoekers departement, Huila, wordt niet betwist. Echter dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de hoofdstad van het departement, Neiva.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar een waarschuwing in het Spaans van het *Defensoria del Pueblo* met betrekking tot de aanwezigheid van het ELN en een dissidente factie in enkele gemeenten gelegen “in de oostelijke zone van Neiva”, waaruit zou blijken dat meerdere gemeenschapsleiders werden bedreigd en er sprake is van een risico op schendingen van de mensenrechten van de burgerbevolking in die zone alsook van een risico op militaire confrontaties waarbij de burgerbevolking betrokken is, en dat deze dynamiek van de aanwezigheid van gewapende groepen het stedelijk gebied van Neiva zou kunnen treffen. Ter staving van zijn stelling dat er confrontaties plaatsvinden tussen gewapende groeperingen en burgers in het departement Huila, verwijst verzoeker in zijn aanvullende nota naar een Spaanstalig rapport van MIRE van 11 oktober 2023 en een Spaanstalig persbericht van 19 september 2023, waaruit zou blijken dat een niet-statelijke groepering de controle tracht te verkrijgen over een niet nader genoemd gebied in Huila, met een toegenomen aanwezigheid van statelijke veiligheidsactoren en confrontaties met deze overheidstroepen tot gevolg. De Raad wijst erop dat, nog daargelaten dat deze informatie niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en hij zich derhalve niet zomaar kan verlaten op verzoekers weergave van de inhoud ervan, hieruit hoe dan ook niet blijkt dat de stad Neiva op heden niet onder de controle van de Colombiaanse autoriteiten valt of dat de confrontaties die zouden plaatsvinden tussen de aanwezige gewapende groeperingen en de Colombiaanse overheid van die aard, intensiteit en duur zijn dat men kan gewagen van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve is verzoekers verwijzing in zijn aanvullende nota naar passages uit het rapport “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van UNHCR van augustus 2023 waaruit blijkt dat personen met welbepaalde profielen, waaronder personen met diverse seksuele geaardheden en/of genderidentiteiten, een hoger risico lopen om te worden gevisieerd in een gebied dat wordt gecontroleerd door een irreguliere gewapende actor, respectievelijk dat bedreigingen en geweldplegingen tegen deze personen toenemen in een context van gewapend conflict, *in casu* niet dienstig.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst meent te kunnen terugkeren, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde persoonlijke motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane

vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn seksuele geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Huila worden beoordeeld.

Op basis van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in Huila sprake is van een gewapend conflict.

Bovenstaande analyse, die door de verwerende partij bevestigd wordt in haar aanvullende nota neergelegd op 30 oktober 2023 onder verwijzing naar het rapport "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van UNHCR van augustus 2023 als bijkomende informatiebron, wordt door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Zoals hoger reeds aangehaald, wordt de aanwezigheid van gewapende actoren in bepaalde gebieden van het departement Huila niet betwist, doch blijkt niet dat gebeurlijke confrontaties met het regeringsleger van die aard, intensiteit of duur zijn dat men zou kunnen gewagen van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Huila is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT